

Ispanijoje, Torevjechos mieste, gyvenantis žinomas Lietuvos iliuzionistas Arvydas Stonys (59 m.) savo buto terasoje užrašė: „Gyvenimas yra rojus“. Bet neseniai gimtadienį šventęs vyras tikino, kad rojus jo dar palauks, nes sukūrė verslą – atostogų namų administravimą ir dar teks padirbėti.

Danutė JONUŠIENĖ

Magas iš Lietuvos jaučiasi nudanginęs save į rojų

Arvydas ir jo penktoji žmona Jolanta neplanuoja šią vasarą ilsėtis, nes administruoja atostogų namus – prižiūri per 20 apartamentų, kurių šeimininkai palieka jiems raktus.

Lietuvių pora sutvarko viską, kad šeimininkai kuo mažiau galvotų apie būstą, nes pasirūpina viskuo – ar tai būtų nuomos klausimai, ar būsto priežiūra ar santechnikos gedimai.

Iliuzionistas ir renginių vedėjas A.Stonys nesiskundžia, kad scenai lieka vis mažiau laiko, nors turi daug užsakymų pasirodyti per vaikų gimtadienius ir vestuves.

Žengęs ryžtingą žingsnį A.Stonys neatsidžiaugia savo pasirinkimu, nors kartais priverstas nuo ryto iki vakaro sukintis kaip voverė rate, o jo šeimos vienintele gyvenamąja vieta tapo Torevjecha.

– Kuo patraukė Ispanija? Kodėl joje įsikūrėte? – paklausiau A.Stonio.

– Vaikai užauginti, todėl nusprendėme pabandyti gyventi ten, kur šilta. Kadangi esu alergiškas šalčiui, nemėgstu žiemos, 2022-ųjų rugsėjo 1-ąją su žmona Jolanta išlipome iš automobilio prie savo įsigyto buto kotedžo tipo name. Tą dieną buvo 40 laipsnių karščio, tačiau mums net nebuvo karšta. Buvo pats tas, nes supratome, kad tai amžinos vasaros šalis.

Norėjome su žmona gyventi šiltai, be niūrios lietuviškos žiemos. Neturėjome aiškios priežasties persikelti iš Vilniaus į Ispaniją. Apie šią šalį kalbėjome su draugais ir pažįstamais, iš daugelio sužinojome, kad yra toks puikus miestas Torevjecha.

Kai čia atvykome, savaitę skyrėme apsižiūrėjimui ir „prismatavimui“, mums šis miestas labai patiko. Manau, viską padarėme tobulai, ir jei dabar reikėtų pakartoti, pasielgtume lygiai taip pat. Tik dėl vieno dalyko dažnai gailimės – kad to nepadarėme anksčiau.

Vilniuje viską pardavėme, o su Lietuva mus sieja vaikai, anūkai ir pilietybė. Lietuvoje liko sūnus ir duktė, taip pat du anūkai. Pernai sūnus atvyko mūsų aplankyti, šiemet taip pat žada, ir duktė planuoja apsilankyti Ispanijoje.

– Kaip nuo scenos reikalų perėjote prie verslo?

– Mes su žmona Jolanta esame avantiūristai, nes ir bilietus pirkome tik į vieną pusę. Atvykome į Ispaniją be jokių planų, o verslo idėja šovė į galvą per vieną vakarą.

Įkūrėme nuosavą verslą – administruojame atostogų namus. Jei reikia, organizuojame remonto darbus, superkame naujus baldus, namų apyvokos daiktus, paruošiame namus taip, kad čia atvykę keliautojai jaustųsi jaukiai ir turėtų viską, ko tik gali prireikti. Parsivežame turistus iš oro uosto, turime ką veikti, nes sunkiausia būtų nieko nedaryti, o tik ilsėtis.

– Ar buvo lengva įkalbėti žmoną imtis verslo?

– Jolanta – jau penktoji mano žmona, esu turtingas šiuo požiūriu. Susipažinome prieš trisdešimt metų, bet gyvenimas mums neleido būti kartu. Tik po 22 metų vėl susitikome ir tada vienas kito nepaleidome.

Į Lietuvą grįžti tikrai neplanuojame. Gyvenimas Ispanijoje kur kas malonesnis ir patogesnis, nes čia daug saulės. Taip jau žmogus sutvarkytas, kad kuo daugiau saulės, tuo daugiau šypsenų. ▶

Čia, kur gyvename, nebūna susiraukusių žmonių, ispanai yra atsipalaidavę, niekur neskubantys. Jei gatvėje sutinki nepažįstamąjį, jei įvyksta akių kontaktas, jis pasisveikins ir nusišypsos, nors galbūt gyvenime tu jo daugiau ir nepamatysi.

Mes su Jolanta nemėgstame šalčio, kai reikia apsirengti daug drabužių, o čia vilkime dažniausiai marškinėlius ir šortus. Kalėdas švenčiame taip pat mėvėdami šortus, dviese ir su vaizdo skambučiais į Lietuvą, o Mindauginių, kurios būna liepos 6-ąją, neminime, nes mūsų aplinkoje nėra Mindaugų.

Ispanai daug dėmesio skiria apsipirkimui, mes penktadieniais taip pat vykstame į turgų, nusiperkame savaitei vaisių ir daržovių, į parduotuvę užsukame tik pieno, duonos.

Ispaniškas vynas puikus, bet jo jau prisiragavome, todėl skanaujame tik retkarčiais. Sūrių taip pat dabar perkame mažiau, nes prisivalgėme. Juk kasdien kramtydamas migdolus greitai prie jų pripranti ir norisi ko nors kito.

Ispanijoje vaisiai ir daržovės yra ekologiški, kitokio skonio, pavyzdžiui, apelsinai galbūt ne tokie gražūs kaip Lietuvoje, jų žievelė rauplėta, bet tokių skanių niekur nesu ragavęs. Ne tik citrusiniai vaisiai, bet ir mangai, braškės kitaip kvėpia.

– Ar palikus Lietuvą pasikeitė jūsų mityba?

– Lietuvoje kadaise priklausiau prostata sergančių pacientų draugijai, bet išvykus į Ispaniją ryšiai nutrūko. O mitybą buvau pakeitęs dar gyvendamas Vilniuje. Maždaug 90 procentų mano raciono sudaro augalinės kilmės maisto produktai.

Jei valgau mėsą, tai tik paukštieną, namie turime šašlykinę, todėl retkarčiais leidžiame sau ant lėtos ugnies išsikepti vištienos šašlyko, stengiamės neapdeginti mėsos, nes tada būna daug kancerogenų. Dažniausiai grilyje kepame daržoves.

Į Lietuvą grįžti tikrai neplanuojame. Ispanijoje daug saulės. Taip žmogus sutvarkytas, kad kuo daugiau saulės, tuo daugiau šypsenų.

A.Stonys

Mėgstame ir apelsinų sultis, jei apsilankome parduotuvėje, būtinai jų nusiperkame. Vietoje, kur gyvename, yra didelės citrusinių vaisių plantacijos, todėl daugelyje maisto parduotuvių stovi sulčiaspaudės. Šviežių apelsinų sulčių perkame po 2–3 litrus, namuose jos greitai pasibaigia.

– Ispanijoje saulė kitokia nei Lietuvoje. Ar neatsibosta kaitra?

– Yra trys dalykai, kurie negali atsibosti. Tai – kalnai, kuriuos nuolat matome ir tuo labai džiaugiamės. Kai kurie lietuviai, atvykę pas mus, sako: „Kalnus matote kasdien, tai tikriausiai jų ir nepastebite.“ Netiesa, kalnai yra tai, kuo žavimės.

Dar vienas dalykas, kuris neatsibodo ir negali atsibosti, – palmės, trečias – šiluma. Jei vasarą termometro stulpelis pašoka

iki 40 laipsnių, nėra jokios bėdos. Būname namie ar vykstame į prekybos centrą atsivėsinti. Turime kieme bendruomeninį baseiną, todėl galime kiaurą dieną mirkti vandenyje.

– Ar jūra toli? Kokie yra paplūdimiai?

– Pro savo miegamojo langą matome jūrą, kuri yra maždaug už kilometro. Kosta Blankos regionas, kuriame gyvename, turi uolėtas pakrantes, bet paplūdimiai sutvarkyti. Jei per audrą bangos nuplauna smėlį, vėliau jo atvežama.

Sakyčiau, mūsų paplūdimys mažai kuo skiriasi nuo Baltijos pajūrio, tik vanduo čia gerokai švaresnis, nes matyti dugnas net dešimties metrų gylyje.

Dar viena ypatybė – jūra labai sūri, gali plūduriuoti nejudindamas rankų ir kojų, todėl maudytis smagu. Bet jūroje su žmona maudomės tik pavasarį ir rudenį, o vasarą į paplūdimį einame ne daugiau kaip du ar tris kartus.

Ispanija yra netoli pusiaujo, todėl atmosferos sluoksnis plonesnis, praleidžia daugiau ultravioletinių spindulių, čia saulė piktoka. Degindamiesi paplūdimyje žmonės naudoja apsauginius kremus, o kai visi sulenda į jūrą, vanduo pasidaro riebus.

Kadangi maudynių sezonas čia prasideda anksti, kartais nuo gegužės vidurio, ir tęsiasi iki lapkričio pabaigos, visą tą laiką vanduo jūroje būna apie 25 laipsnių šilumos, mums su žmona, kaip ir vietos gyventojams, maloniau maudytis, kai nėra tiek daug poilsiautojų. Torevejchos apylinkėse yra net trys puikūs paplūdimiai, vienas jų – La Mata – yra trijų kilometrų ilgio, jo krantas tiesus, todėl vanduo neužsistovi kaip kituose dviejuose paplūdimiuose, kurie yra įlankose.

Nuotr. iš asmeninio albumo

– Daug bendraujate su ispanais, ar jau pajutote jų temperamentą?

– Iki kelionės įsivaizdavau, kad ispanai, kaip tikri pietiečiai, mėgsta garsiai kalbėti, audringai reikšti emocijas, tačiau tikras ispanas nėra toks triukšmingas kaip italas. Vasarą ispanai juda lėčiau, aptingsta, yra linkę darbus atidėti rytdienai, nors kalba jie labai greitai. Su žmona neretai prašome jų kalbėti lėčiau.

Prieš atvykdamas į Ispaniją girdėjau daug kalbų, kad ispanai atsargiai vertina kitataučius, bet tai netiesa. Būk malonus, dėmesingas, geranoriškas, ir visi kaimynai tave priims kaip savą. Mes su žmona esame pozityvūs žmonės, rytą sutinkame su šypsena, vakare einame miegoti taip pat šypsodamiesi, todėl greitai pritaipome prie ispanų. Esame gerbiami kaimynų, jie iš tolo su mumis sveikinas.

– Ar buvo kokių nors netikėtumų?

– Buvo dalykų, kurie erzino atvykus, pavyzdžiui, ispanų nepunktualumas: jei susitarei susitikti 12 valandą, gali atvykti valanda vėliau ir neišgirsi jokio atsiprašymo. Vėluoti valandą ispanams normalu, o Lietuvoje vėluoti net dešimt minučių yra nemandagumo ženklas.

Pastebėjau, kad Ispanijos valstybinėse institucijose dar prastai veikia kompiuteriniai tinklai, yra daug popierizmo.

Kelyje, kur leistinas greitis 90 kilometrų per valandą, koks nors ispanas gali važiuoti automobiliu perpus lėčiau. Ispanų mąstymo ypatybė – jei nepatinka, tai ne mano, o tavo problema. Tokie dalykai gali gluminti, bet mes su Jolanta greitai padarėme išvadą – kadangi atsikėlėme į Ispaniją, turime iš-

mokti prisitaikyti, o ne kritikuoti vietos gyventojus.

Sukamės savo versle, o apie Lietuvą galvojame tik retkarčiais. Tiesa, jautėme pilietinę pareigą dalyvauti prezidento rinkimuose. Bet atsitiko taip, kad po pirmojo balsavimo tu-ro išsiųsti paštu mūsų biuleteniai grįžo, – manau, jog Lietuvos ambasada Valensijoje ne viską padarė. O antrajam balsavimo turui net neturėjome biuletenių, esame nusivylę.

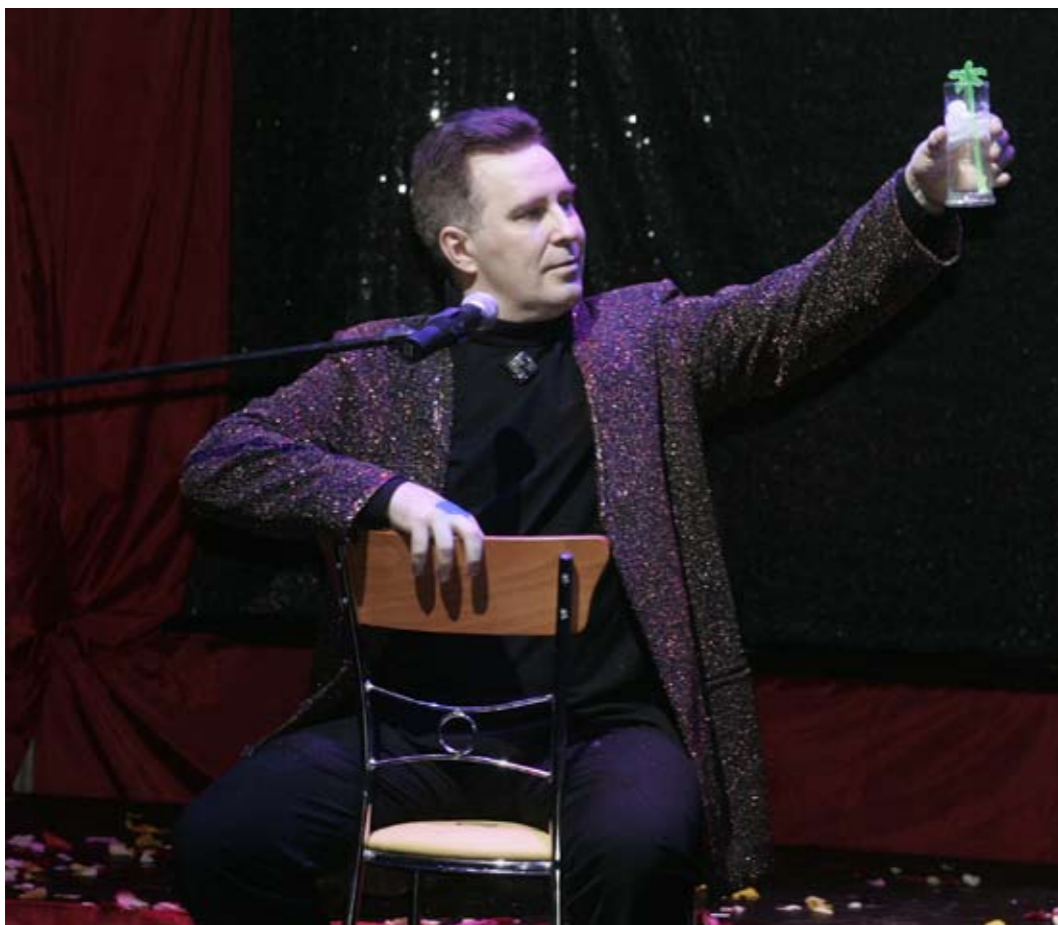
– Ką patartumėte tiems, kurie dar svarsto persikelti gyventi iš Lietuvos į Ispaniją?

– Patarčiau gerai apsvarstyti tokį žingsnį. Torevejchoje smarkiai pakilo nekilnojamojo turto kainos, kitas dalykas – šį pavasarį atvykėliai prisipirko daug būstų, kuriuos planavo nuomoti. Klausimas, ar ta nuoma šiemet bus naudinga, nes jau yra būstų perteklius.

Mes su žmona čia atvykome daugiau nei prieš pusantrų metų, mums viskas buvo kaip sviestu patepta. Sakyčiau, laiku, o dabar yra daugiau keblumų. Nekilnojamojo turto pasiūla gerokai sumažėjo, tiesa, yra daug naujų statybų, bet nežinau, kokios dabar kainos.

– Ar šią vasarą planuojate bent savaitę atostogauti?

– Neturime tokių planų, vasarą mums su žmona darbo būna kur kas daugiau, laisvo laiko beveik neturime, pavyzdžiui, pavasarį ir rudenį į Torevejchą atvyksta skandinavai, nes vasarą jiems čia pernelyg karšta, žiemą dažniau atvyksta patys ispanai, taip pat sulaukiame daug lietuvių, nemėgstančių lietuviškos žiemos. ➤

Nuotr. iš LR archyvo

Taip nutiko, kad prieš išvykdamas iš Lietuvos mano žmona susilaužė koją, jai buvo įdėtas metalo strypas, jis trukdo, tad būtina jį išimti. Galvojome, kad šią žiemą turėsime daugiau laiko, todėl žmona manė, jog galės išsioperuoti tą svetimkūnį. Bet tam laiko taip ir neatsirado, galbūt tai pavyks padaryti ateinančią žiemą.

– *Ar gyvendami Ispanijoje turi sveikatos draudimą?*

– Draudžiamės privačiai. Man tai svarbu, nes kasmet vykstu į medicininę patikrą privačioje ligoninėje, kur man atliekamas magnetinio rezonanso tyrimas. Būna ir taip, kad tenka kelias savaites palaukti paskirto vizito pas gydytoją. Medicinos paslaugos Ispanijoje nėra pigios, jei ne privatus draudimas, nežinočiau, ką daryti.

Pernai lapkritį man buvo nustatyta priešinfarktinė būklė, gerai, kad laiku atvykau į ligoninę. Dabar turiu įdėtą stentą, jei reikėtų susimokėti iš savo kišenės, stentavimas kainuotų apie 30 tūkstančių eurų.

– *Jūsų atvejis rodo, kad karštis apkrauna širdies ir kraujagyslių sistemą.*

– Manau, ne karštis dėl to kaltas, buvau pernelyg atsipalaidavęs. Esu Jautis pagal horoskopą, o Jaučiai mėgsta komfortą, skaniai pavalyti. Kaip sako viena patarlė – kol žaibas netrenks, tol žmogus nepersizęgnos.

Prisipažinsiu, kol nesustreikavo širdis, nepaisiau kai kurių dalykų. Po šios sveikatos krizės supratau, kad reikia keisti gyvenimo būdą.

– *Ar turite antsvorio? Kaip suvaldote apetitą?*

– Iš Lietuvos išvykau sverdamas 105 kilogramus, gyvenant Ispanijoje svoris nesumažėjo. Dietos man nepadeda, nes daug ką daro amžius. Būdamas keturiasdešimties galėdavau per savaitę sulieknėti penkiais kilogramais, man tai buvo kaip zuikio daina, o dabar tai padaryti sunkiau.

Kadangi bandymai sulieknėti bent dešimt kilogramų liko tik norais, turiu mylėti save tokį, koks esu, o ne daužyti galvą į sieną. Tai, kad laiku patekau į ispanų kardiologų rankas, supratau kaip likimo dovana.

SIEKĖ BŪTI PANAŠUS Į AMERIKIEČIŲ ILIUZIONISTĄ

- Prieš 35 metus A. Stonys debiutavo scenoje kaip iliuzionistas sukūręs savarankišką programą. Jis išgarsėjo dėl magiškų triukų, kurie traukia žmones savo paslaptingumu. Jis yra ne tik stebuklų ir iliuzijų kūrėjas, bet ir geros nuotaikos meistras.
- A. Stonio pirmasis mokytojas, atvėręs duris į magijos pasaulį, buvo šiaurietis Genutis Vingras (1953–2006), organizavęs pirmąjį Lietuvos iliuzionistų sąskrydį Kelmėje.
- A. Stonys prisipažino, kad sudėtingiausias triukas, kurį pavyko atlikti per savo karjerą, buvo aukščiausio Lietuvos pastato – Vilniaus televizijos bokšto „dingimas“. 2006 metais TV3 laidoje „Abipus sienos“ šis bokštas išnyko minutei.
- „Viskas buvo iš anksto įrašyta, todėl daug žiūrovų galėjo pasižiūrėti, kaip tai vyko“, – pabrėžė A. Stonys.
- Idėja pradanginti Televizijos bokštą jam kilo prisiminus amerikiečių iliuzionistą Davidą Copperfieldą, sugebėjusį parodyti Laisvės statulą „išnykimą“, pasivaikščiojimą per Didžiąją kinų sieną ar skrydį ore be matomos atramos.
- Iš prigimties verslus A. Stonys išbandė daug įvairių darbų. Baigęs Šiaulių technikos mokyklą jis įgijo radijo aparatūros šaltkalvio-surinkėjo specialybę. Jaunystėje dar buvo kino mechaniku, dirbo televizorių gamykloje Šiauliuose, kultūros namų metodininku, uždarnosios akcinės bendrovės direktoriumi, renginių organizatoriumi, vienu metu net buvo televizijos laidų vedėju, yra dainavęs „Žvaigždžių duetuose“.
- „Scenos triukai niekada nebuvo mano vienintelis pragyvenimo šaltinis, vienu metu imdavausi įvairių darbų, nes man viskas įdomu“, – prisipažino A. Stonys.